

Dimecres, 13 de gener de 2021

Una de les evidents conseqüències de l'ús de les xarxes socials ha estat la proliferació del narcisisme i la megalomania. Encantats d'haver-nos conegut, el fet de saber que ens segueixen milers de seguidors a *Twitter* o a *Youtube* ens ha fet creure que érem algú, sense sense saber ben bé l'articulista què significa això de ser algú. El que no dubto, però, és de la fragilitat, efimeritat i intagibilitat del món digital. Faci'n la prova. Perdin, per uns dies, el mòbil i sentiran una sensació de desamparament, de manca d'alguna cosa. És el símptoma de la dependència i/o addicció que tots, en major o menor mesura, hem desenvolupat o, potser, ens han fet desenvolupar. Més enllà d'aquesta, però, hi ha una altra realitat que ens parla d'autèntics transtorns mentals on, sense anar més lluny, el personal sembla haver perdut la necessitat de secrets i intimitat. I em sembla que no fa falta donar més detalls.

Sense que serveixi de precedent, avui, m'agradaria parlar d'un llibre que sense ser-ne l'autor, sí n'he estat part implicada per haver-ne escrit una de les introduccions. A l' haver-hi, però, aquestes dues introduccions, escriuré sobre el llibre com si la meva participació no n'hagués estat cap. I ho faig perquè el considero un dels llibres fonamentals per desxifrar un dels grans misteris de la creació: la inspiració. Aquest llibre és *Música i inspiració. Converses amb Brahms, Strauss, Puccini, Humperdicnk, Bruch i Grieg* publicat, a finals del 2020, per l'Editorial Fragmenta.

Què és la inspiració? En el pròleg, l'amic i mestre Josep Maria Gregori, catedràtic de musicologia de la UAB, i que va ser qui em va donar a conèixer, en el seu moment el volum, intenta respondre a la pregunta través de diferents definicions, però, una de les més suggerents i inspiradores és la de la presència d'una influència o infusió sobrenaturals que «*pot inspirar tant els textos sagrats com les obres d'art*». D'aquesta manera som introduïts a un viatge a través de la lectura que perfectament podríem comprendre sota la forma d'aquell gènere, tan desaparegut de les nostres vides, com ho era el de la conversa a fons. Per entendre'ns: aquelles que realitzava Joaquín Soler Serrano en aquell enyorat programa que es deia *A fondo*. Al llarg d'uns 60 minuts, el periodista murcià conversava amb personalitats com ara Borges, Dalí, Rulfo, Benedetti, Pla, García Berlanga, Ennio Morricone, Mompou, entre molts altres. Trobar algun programa equivalent i semblant en algunes de les nostres televisions, ja siguin públiques o privades, ve a ser un exercici tan inútil com desesperant i, encara més, quan la nostra televisió pública té a la graella un

ridícul i espantós programa pseudocultural que porta per nom «*Quan arribin els marcians...*», cal dir que amb un paupèrrim nivell, marca de la casa, que no arriba ni a fer ni llàstima, sinó directament fàstic.

Converses amb compositors podria ser considerat com un *A fondo* en forma de llibre escrit pel músic i crític musical nordamericà Arthur M. Abell (1868-1958) que, entre els anys 1893 i 1918, va ser el crític musical a Europa per a diaris com el New York Times, però també per a la publicació Musical Courier. Va ser, precisament, en aquests anys on va prendre contacte amb el món musical de la «vella Europa» i va ser, d'aquesta manera, com va poder entrevistar els sis compositors que s'agrupen en el llibre. De tots ells, en destaca l'entrevista al compositor Johannes Brahms (1833-1897). Conscient que el seu final en aquesta vida era proper, no va dubtar en conversar a fons amb Abell, però també amb la presència del seu amic violinista Joseph Joachim (1831-1907), sobre qüestions referides ja no només a l'esmentada inspiració, sinó també a la immortalitat de l'ànima, el seu contacte amb Déu o, fins i tot, de les perilloses conseqüències de l'ateisme. Conscient que aquelles paraules podien ser tingudes com a molt pretencioses, i més encara quan cap a 1897 el reconeixement a la figura de Johannes Brahms encara estava per fer, va demanar que aquella conversa no es publicués fins passats cinquanta anys. Això és: el 1947.

El llibre no va aparèixer, però, fins el 1955 i a la dècada dels noranta ja en va existir una primera versió en català d'Artur Martí. Descatalogada i amb alguns errors de traducció, la publicada per Fragmenta ha anat a càrrec de Josep Pelfort que ha fet una autèntica filigrana no menys inspirada.

Estem, possiblement, al davant d'un llibre que un no es pot estar de recomanar i que cal llegir. Més enllà de les atribucions espúries i apòcrifes fetes per alguns agnòstics i/o ateus del món musical de forma tendenciosa i interessada, el cert és que ens trobem amb un testimoni que ja no només interessarà als afeccionats a la música clàssica, sinó a tots aquells interessats o encuriosits per les qüestions profundes i superiors. Almenys per generar-ne el seu dubte i qüestionament.